

не иска да ми разправи, какво друго се е случило, но той бѣше много възбуденъ и говорѣше за тебе ядосано. Ахъ, да би съумѣлъ да спечелишъ неговата благосклонность и обичъта на цѣлата енория! Тогава не би имало отъ що да се боя, и бихъ могла отъ врѣме на врѣме да те виждамъ и да говоря съ тебе. Милий Болеславе! моля те съ най-голѣмъ страхъ: не идвай вече никога въ градината. Та ти познавашъ татка... Удръжъ се, потърпи, чакай, милий ми приятелю! Който търпи, ще бѣде спасенъ, се казва въ Светото Писание. Имай търпѣние до часа, когато ще те повикамъ. Тогава ще ти извѣстя, и ще те чакамъ, разбира се, съ тъга. О, чудно врѣме на дѣтинството, гдѣ е то! Колко бѣхъ честита тогава!

Твоя Елена*.

Послѣ-пись: „Не идвай вече въ градината. Азъ ще ти опрѣделя друго мѣсто. Само не въ градината...“

Чудна работа! Онуй, което нѣколко минути по рано го изпълни съ блаженство, му се видѣ сега блѣдно, безцвѣтно и го разочарова. Виновица на това бѣше, безъ съмнѣние, тая самотница, чиято близость разваляше неговото настроение.

Тя се намираше, сѣдаше, въ нѣкакво блаженно умобъркване. Какъ се тя усмихваше! Колко чудно гледаше въ пространството! Тя ходѣше като нѣкой лунатикъ.

— Регина!

Тя за мигъ си наведе клепкитѣ. — Тукъ съмъ, господине.

— Какво имашъ днесъ?

Тя усмихната си поклати главата. — Нищо, господине.

И пакъ той погледъ, сѣкашъ увлеченъ въ сънища и замъгленъ отъ съдзитѣ на щастieto. Грждитѣ му се свиха. Той почна да се бои отъ нея. Рѣши да я не гледа, и да я не слуша и да живѣе само съ своята работа. Той почна да се рови въ своитѣ книжа, тури въ редъ всичкитѣ документи, провѣри ги, записа ги и снѣ прѣписи. Чинѣше му се, че трѣбва да му бѣде всичко готово за въ случай на неочаквано нещастие.